

הוראת המולדת : התלמיד והמורה

דשות מורה / מאת יעל דותן

מה היה הארץ?
מה היה ההיסטוריה שלנו של הד'
ארץ?
מה הוא עתידנו עתידנו בארץ, ע-
תד הארץ?
האם עם-אדונים כובשיינו אנו גדלים
לחיות כאן, עם-אדונים מתייחסים על
תורה וישראל בלבד, ובא הנה ב-
תוקף יעדו הדתי, או אם אנו עם הא-
ריין הארץ, ארץ העברים, ארץ כל הע-
ברים?
שאלת חוראת המולדת אינה שאלת
הזהר בלבד היא מקיפה כאמור את
העברית והיא שתקבע במדת רבה את
פנוי העתיד.
אם עתידים אנו להיות גוף ור' בתוך
עולם ערבי עזין, גוף זר שכונת
הshedda נשקפת לו ויעדו לכובש ול-
קח נגבשם, או שתהילך התהילה ה-
עברית יקיף את כל יושבי ארץ הע-
ברים.

ברורה, קשה לראות כיצד ילמדו מנו
לדורות מורים שאינם בור הארך או חנוי
כיה, אנשיים הקשורים בנפשם לא-ארץ
ומולדת אחת-ה, ואין ספק שההוראה ה-
מולודת צריכה להרתו בורי אנשיים הנ-
עורים בא-ארץ, לרבות אנשיים אלה-
ביסאות אהבה טبيعית.
אבל לא יד הכרך, כבר אמרנו כי הור-
אית המולדת כוללת מוחבי מקומות, ומונ-
חות ותרבות. (אף את שכם לא נוכל כיוון
ללמוד בדרך המקובלת של טווילים. ה-
שם פירושו של דבר שאין לשם מקומות
בשעוני המתולות שלונו) הנוער צייד
ללמוד את הארץ ותרבותה, ומונחות
ואמנויותיה מכל התקופות, ועל מורי ה-
מולדת להיות חדריהם את כל אלה.
ועל הכל על מורי המולדת לחתח לע-
די הילד את חייו המולדת ופרק תר-
דותה בשלהי ובטחרותם, ולמען יג-
דלו ילידנו שלמים עם נפשם ועם אר-
צם, עם עברים וערבים.
כי יפה היא הארץ ורוחבת ידיהם, רבת
ימים ועתידי.

השלה היא אפוא מושלשת. נגה דתית).

על משבץ בינו צור מבחינה
אם הנם היו בתכווות מסוימת הבדלי-
הה. משבץ בינו צור מבחינה
מדברים, על משבצות תרבות ולשון, ולשון,
סת המולדת. אבל אין הבעה מסתוי-
מת בה כלל וכלל, צור למשל עבריר-
היא לא מפורת. הלא על וומה אונטן
לביעת מוגרת המיקם והחן של תפ-
ים סמל של מודר המולדת
כבושים?

שם קומה של מרגנית ישראלי. שכם ל-
משל בתהום המולדת היא, או לא ז-
הגולן למשל במולדת הוא או לא ז-
אורוים שלא נכללו בתחום החלוקה
והתיישבות, האם מולדת הם או שטח
תל-
דרע-
א-
יב-
רין-
שור-
ענין-
בגין-
וות-
אל-
ב. י-
יש-

הגישה הנקראת ? הם את הארץ רק כפונקציה יהודית, רק ביחס אל היישובים, אל כספי גאולה של פורה. אין תולדות המולדת, כי אם תולדות השכונות והחוותה בלבם, כומרה על ההיסטוריה במירה קשורה ליהדות, וליידות בלבד. גוגנים את זה העמך ממשך — קום ברוח הקדושים של אהאב ווירטוס, ומחר גזוזים, ואין חוגיגים את זה חוץ היובל לתהויבוטה הגדולה. העמך שענו — בן 125 ! יש בכך איטוא אמר מסויימת. מולדת יהודית התישובית. כל שאגינו יהודי — או לפחות שולחן ייחודי — איננו מענין לנו לנו למשל גדרש חברו לשען כי מלחת הנטגה" היא קישר מה שלומדים בביבת הספרות, לעצם חור גדול בתולדות המולדת מעין פרק נון אחריו הרבן, "בית שני" לרבים לא שמעו כלל את שם עמי הטהרה. קים והצלבניים ששלו באירוע תקארוכו, ובנו בו, גם הרסו מה ומה שררו. מבחינת היהדות, מה יש בכך ? בעיירנו של דבר אין היהיל נלחמות כי אם תושב בארכ' — יהוי שואה "במרקחה" (בכוכות רחובון) בארכ' יהיל היהודי, מה הרים אודות העולם היהודי, כפי מר לפני זמנה אחד מורי בכנס מורים, לא פלאיליאו כי המולדת, דת במובן המוצומץ, הארץ, של מלחה היא גמישת, פעם לשאל ערך, ורפה היי מקומות נדרחים, נטער. הם לא יכולים להכנס לחוויה מולדת אלא בוכותם של הכרזם, שקבעו מנהה מעפלים במרקם

הורות „המלודת“ על כל בעייתה תופסת מקום חשוב ביהור
בבחור הדורות אצלן כלם. על אחת כמה וכמה תופסת בעיה
וז. פקוט חשוב אצלן.

בדרכ ליל מביא אותו הילד לבית-הספר את העורכים הראשוניים
של הווית המולדת בבית הוריה ועל המורה רק לבקש להחביבו,
לתגידים. אצלנו מוגדרת ראשונה זו לוקית. הילדים, גם בני הארץ,
רוכב גדים בbatis הורים מוגרים, שחוותם תרבויות שונות טבוע בהם;
לכן חשבוה אצלנו הורות המולדת כל כז; וכך קשה היא כל כז;
ולכן מרובה היא כל כז להעסיק את צבור המורים.

תוצאות מורות. סוף סוף מול
מה? הגבולות מה?
גבולותatabim? את הגבולות מה?
 אצלנו של הארץ היו מיכרים וכו' לא זכי
ידי חובה בלבד. הגבולות ההיסטוריים נסכו
היו מופיעים כמו אוטופיה היסטורית
וחזקה מכל ממצאות הגבולות המוס█
בניהם היו בעצם מעין מיצאות מה
המולדת המתמשת הרה הזרואה
אדמות ההתיישבות החודשה, במוקומן
שישבו בהם הזרים ובוחדו חזם
שנקנו ע"י הארץ. ג. ו. ונשבר על
קרן היסוד. וו הרים מולדת של צלא
כח בעצם גבולות. מולדת של יישוב
ישובים, תחום המושב.
ראה שהם יגבין החוץ של תלמידיהם.

מורנו יקעו מתחיה עקרונית את
חסיבתו של מקצוע זה, מוחילהו.
השאהlia היא איזו בחינה גשוש פטרון
הבעיון הכרוך במלודו. ייכון כ"ה
דריך השובב בזאת עם עץ היה
דראות את פתרונותיהם. עץ פ" הפת'
רונו אפשר לדzon על העביה כמי שראו
אוותה הם. התשובה הכלכלית, המשקיבה
של מורים והיתר שהורתה „המלודת“
באה לפמן את היד לאחוב את
מולדתו.

לא הרגשו המורים כי בעצם השו'
בתם זו העמידו את העביה בעזה ורבה
ש הנושאך. גזו את הנותנים שבニアירום
לבני גניידיהם; בין אשירותו של תלמידיהם.

האם באמת יש צורך למד את הילן
לאחוב מולדת ?
וכי מה יאהבו בני הארץ הזה, וא-
פלו יידי עלייה נדשימים לאחר שנותיהם,
שליש באין ? — את מולדתם של הר-
רייהם, מעריהם ?
האמנם יש צורך למד את בני הא-
יל לאחוב את הררייהם, את עמקיהם ?
אם לא געשה זאת והשחש חילתה
שייאחבו את הרי הקרים שבגליל
או שבעות אוקראינה ?
תשובה זו, של המורים, לא מלא
את צרכי תלמידיהם באה, כי אם את
חסרונם של המורים עצם. נפשם של
המורים היא היא שהיתה חסנה את

על חרבוך ועל טובך רוחני

כָּל אַהֲרֹן וְכָל

ללו-ידים של העולם הוגוי והונצרי, הגות
כח כמעם-בפעס יצרים אפלים של זליות
יהודים. אין צורך לאמר שאיין מתקבבים
על השיבות של סעדי-הצלב ממחנות

ברירתה ממהחשבה
 „הם“ (הראשונים) — אמרו ש. ד. גוויי
 „בנו לנו סוכות דערוי פִתְחוּם, שלא שייעור או אונומקה“. על
 עברי פיה שלאותה תורת הירבה, מעריבת
 הרומים, המצויה אצלנו כיוון, הΖפָרָה
 והΝοκְשָׁה, שאוותה מגדרו ש. ד. ג. כ-
 „לְקַפֵּה וּרְקֵת המלחשת רְמָה דְקָא
 מפני שהיא נבואה ונורה מעין חינוכי
 רצינרי.“
 צווזו, ואין עוסקים כל עיקר בפרשה הקצר
 רה, אך התשכחה והטאלת כל כך, של
 מלכת ירושלים הצלבנית.
 בדוחת לנכ' לומדים אנו על העולם
 הגדול בכלל. מושבות דיינותו על קרי-
 טופוטס, למשל, אבל עלייה לרודוס אינה
 כמעט, יותר מאשר על הלובן שלג-
 בולגנו-הרות חזון, הלאור והקונגס הם ל-
 ובינו מושגים בוחשיים יותר מן האורטס.
 ביגאנומת לומדים ברובו על איזורם

הראשונים, אפשר הריגשו שבנין של ארעי בנו ואזריך לא חריגש. הבאם עד רוחיהם, מכל מקום, דומה לעילם שמהלכים הם בוגנים מודת, בניגודו שיטותיו של החזיר אומת-ענק החדש הנפלא של החזיר צורות מהגרים ועיכולים, תחילה שעוזר כה קרוב ובונן למם שמתהשש אל לנו בקנאה מדד צנענו מעזב, על כך זו מודה שאף אין רומיים לנו, כשם שהטור מוכניע שפיקח הקמת המטהון על הצליזות והוואת שמהה אצלונו, אני רומיים אללו על יוזמתם שבמי אלה

הזהות, דוד של אפיגוֹנוֹם – גדריה של
האידאולוגית הרשミת לוגוניה, מזרחי
סיביד ולא של כבוש "המרחב הפרטאי"
לצ'יליזציה. אולי מפנֵי שראוי לנו שנדי^ר
שוב כי כל מה שיש ל"מפלט" בכאן
הגבורה בכיכר נצטו "להמשיר", להמי

הר' הא תומעה מירוחת' במונה שאין לה שיק בפערם של ראשונים, גודלי-המעש
אחד וונוגמת, ככל דבר שנגיעה לו בעס' ורביעיליה, להמשkin. לא דוקה באמונה,
א-ה. ישראל. העיקר הנאמנות. והמש'
אכל בנהנותו. רדר

חומרה של בורות מענה, וכך הדבר גם בימוד העברית, או הרווחם המשיכים, בהרצאות, בגניזות. גם ספרות, או "הסודות העבריין", לומדים על פטרונות קורייה עברית. על הרוב, כמובן, אבל בנאננות. מתוך משמעת סבילה. וכך, גאנזונט, איש אל חתומו ייאש על זרעו,

ספ"ר היה עכברית. אבל לא באה לנו יגננו
כרובים עיר עטופה בחדים היהודים ו' שיתנו דעתם לבדוק את המשתייה, ר' ר' ע' בכויות היהודים בארץ מן הארץ. אין יונת הרוסת של אמות בנויל-א-בניה,
טעם למנות כאן את "היצירות העבריות"

החשבות התייחסו לנכון בנסיבותיהם שאות טויר החטף הם טהורים, בעודם או בבר-זה. מיל-מקם נאנמה עודו של ש. ד. ליהדות. ג' בטיטין (שם) כי "השיעור העברי ביבית אמרונס הם על 'מנת ברoil' של מה-שבה, על מנת צנע סטנדרטיה של רעד-יוגנות, על סלידת 'חלכה'". אמונגים — כמי נצץ בזון לכל דבר יהודאי.

מן ספקות הולמת אין הגין בית
הספר התיכון מקבל אצלו, בטעם, ולא
כלום. מרט. מבון, מה שתו לא למד בקורס
שי ובלא חמה בשער האגדי. דר. הד-
בר, בעמך, גם אוניברסיטה בירושלים.
ספרות שם פירושה "ספרות עברית" בלבד.
בר וו פירושה שירות יהודי ספרה-
ספרות רבניים, "עלות ותובות", ועל
הכל – ספרות ההשלה. והוראה הכהן
את הספרות הזרפתית, למשל, את הת-
פתחות וביעותיה, יתרה נא ולמד את
הלשון הצרפתית וספרותה. יש לנו קדר-
רת להרבנות זרמות. מיסודה של הממשלה
צרפתית.
והו הראות?
אות מבחן היא, כפי שאומר ש. ד. גוי-

שבחינה גיאוגרפית ומדנית, האומה העברית החדשה, כמה כאהום
העברית הקלאסית. היא חלק של ארץ-הקדם; אולי לא פחות מכך הריה
החלק מעולמו של הימרכתיון. משאר ביחסות גדול גם עמק הוא צד השיטוף
שבינה בין אמות חדשות בעולם, שקמו שעודו קמות, על גירה עז
וחתך גוריה, דוגמת אמות התרבות, יוסטראיה ומכונתון; כאשרה הדשה
ההגוזקת בדורותה של אומה עתיקה, יש לה עצן מכנה-סותה עם יון,
אייר, מסיקו ווותון. מכליה וכמה ביריות אחרות יכולות גם החיבת תיא
למלמד מבניון התרבות־אייזיליסטיות המהמכוני של ברית המועצות, וורכיה
סכלאלית, ולאומית המתועדים של אסיה.
כל המומנטים האלה טעונים תרגום לשון חינוכם ופוחשבתם של
עירינה, ואף אחד מהם אינו מתרגם לשון זו.
כל המומנטים האלה צריכים היו לטבעו רישום על חנו הרוחני
של התינוך שלו. אך לשוא נפש בו את יישופם.

בריאתotta

מציאתו הפסכטורה רצחה אמרתאלקדים של ליריה וויסקס. מעהילין מיתוכה של אמות חדשנה, מודרגנית, היה כן לבלי פחד בתהילין תחייתה של האומה העברית העתיקה והרוותה, החבבה המתגונה בתהילין מסלעתו של נצחה זה, משעה שהיא עמודת בהכרה על משלגעוו של נצחה זה. במיוחד, על מלאו המתקבש מכך ועל מלאו המתחייב מכך, שוב אין היה טסוטה מלכונת יינון ביןיהם, ואורויה, לאיתו תחילה, ולסתות על ההיגיון.

הו הוחזקנו השלט של אומות הארץ.

לימוד תליש ומלוק
חוויו וויצרוו של החינוך בארץ —
ש. גויטיג במאמרו הגודל בלוח
ההארון על התרבות היהודית של צי

תרכותה הקדומה, אלא בימיה
בון בתנין, וכדרך שמודבר בהן בתה
דברי ימי המורה העתיק בכללותו —
צא ת הודה ישאל — הם אילוסטציות
— "זו אששים בעלי הלהבות
אך מייטו במחשبة עיונית. הם
ושעשו אך לא מידי ידעו מה עשו".
מברעתו היו אלה אנשים יהודים ש-

אקסזיטין. אבל גנטות השבורה לא מוגדרות כטראומה אקסטרנאלתית. נניחו, דוגמתו של אינסידןט התחאה שיגודל, או ווּוְן בַּבָּא צִחְצָחֶק של בניוֹרְמַעְלֵם, רצון מוץ והתולבות, וידיעות של רצון בין שידיעו מה עשו ובן של אדען.

בראש הגשה זו מזכיר דוד קדרובסקי שולגון של ישיבת חברון, והוא מזכיר בפניהו את מוסטומיטש והוסטפלוב עם משנת ז' ושבועם בס' סוף, וגדיון, וגזר המעטירתי? — כי, אומנם ישבה ברנו וברגדוניה שולגון של ישיבת חברון, אך לא בראשה, כי אם כבודה של ישיבת חברון.

ש. ד. גוינו, מאמריו החשוב ש-
מביא קשור לכך את תלגנו
משותמת קראו לה גם קורתחדשת.
צורת של תלמיד: אנו לומדים תמיד
כם כולם עבדו לאלהים רבים, להלן
כਮובן מיהודה ומישען. ובכללם הם
צורות וועל רבנים). גם מוטיף הוא,

חירך של האבנה ארונית: "וניכר לא היה מחייב לא את אלו ולא עסיקים אותם, והותנ"ז כמעט איןנו ואלה. להוציא את התייה המרשעתה מהם. אשת אהאב, משגנה ריק שמרשתה לה. עםם במקורה שחתם דברו עברית. עברית לא-רינוניה. ולעומתו של ספורי הלכה שובים.

הר, גם מה שקוראים "היסטוריה כ-
עצמה, חוץ מכלל מאירץ-הקדם כלו". ה-
בהתגונת חל ריש מאו' בר-כוכבא, או
ר' יהודית התשנין, ועוד... עד יסוד
תקופה, או עד הקילומטר קדום לירון
כך, כמובן, נפלט כמי התפקיד ה-
קיים. רומיי, למשל, כל-כילה אימת מצר-
לחניך אלא כ-^{ממלכות איזdom} השטוחות
רשויות, אכזריות, פריונות וגבוחות-
אשר למעשי-צחלבן חרוי אין אל ח-

ב-הספר לילדיים", במדור "אישי השם"
בעי' כתוב:
בשנת 1885 מוח כריסטוסטודור קולומבוں
היפני הגדיל שוגליה את אמריקה.
בשנת 1543 מוח היטופר הצרפתי הג'
דול וויסטרו גוון.
בשנת 1543 מוח קופרניקי, המלומד
הפלוני המהורהל, שהוכיח את סיבוב הארץ
ארץ סביב השמש.
בשנת 1926 נפטר נחום סוקולוב, סדר
שר, עתונאי ופודיאני ציוני, יור' החסן
הרדרות העצומות והברורו וויזטמן.
בשנת תש"ב נפטר שמואל (אגב) שמו היה שבתחות ולא שמואל (בן ציון)
(זונכט) פטוריוס וטופר עברי שכוב הד'
רבה גם לילדיים.
וכהנה וכחגנה הורות על "מתים" ועל
נפטרים".
המלח "גנסטר" היה בטוי כבוד במקומו
המ"ס, וכל אותן אישים שהמערכת
מודעת על מותם רואים לנבד —
לטוט באהה הפליה ?
שאלתו יהודים וחוליו אינם אלא
גויים", סדר הכל.
זה בעתון תינוקים של מס' מס' מפלגה
הפרוליטית המאורתית, החחשית, תחילה
זיה, בירוחאלומית כמעט.
נפח סאה ובעיר עקיבי. הללו ?
ק

